

II

Заким умре ще в серці творча сила
і дар пісень заглухне в тишині,
немов пахуча та фіялка мила;
що в'яне у пустому бур'яні,—

я раз іще б хотів простерти крила,
і побуять свобідно в вишині,
і оживить ті спомини, що скрила

Вони живі донині в тій могилі,
я чую їх, як рвуться, як печуть...
Спинити їх, здушить їх я не в силі.

Та чи знайду я сили, щоб відчуть,
щоб пережити знов ті любі хвили
і виплакати піснями їх ось тут?..